

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej K. Holdingu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z udziałem zainteresowanej T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 4 listopada 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 4 listopada 2009 r., oddalił apelację Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej K. Holdingu Sp. z o.o. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 stycznia 2009 r.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 378 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. orz art. 8 ust.1 i ust. 2 pkt 5 oraz art. 4 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r., Nr 2080, z późn. zm., dalej jako ustawa).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ sądy orzekające w niniejszej sprawie popełniły błąd przy wyznaczeniu rynku właściwego, uznając za takowy rynek odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości (dalej jako „rynek odbioru odpadów”), a nie rynek składowania stałych odpadów komunalnych z terenu miasta K. (dalej jako „rynek składowania odpadów”), wskazany w decyzji Prezesa Urzędu. Powód argumentuje również, że w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu oraz apelacji wnosił konsekwentnie o wydanie orzeczenia niestwierdzącego nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku składowania odpadów, zaś sądy obu instancji „w sposób nieuprawniony przyjęły, iż rynkiem właściwym był rynek odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości”. Przedstawione przez powoda „pomylenie rynków spowodowało nieuchronnie niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego” stanowiących podstawę skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów skargi kasacyjnej jest zawarcie w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i odpowiednie uzasadnienie tego wniosku. Wymóg ten jest ściśle związany z uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c. instytucją przedsądu. W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Oznacza to, że wniosek ten powinien wskazywać i uzasadnić, które przepisy prawa zostały w sposób oczywisty naruszone albo uzasadnić dlaczego zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Skarga kasacyjna powoda nie zawiera takiej argumentacji. Brak w niej nie tylko odwołań do przepisów, które zostały w oczywisty sposób naruszone przez Sąd Apelacyjny, ale także wyjaśnienia, w jaki sposób przepisy te zostały naruszone

i jakie konsekwencje miały stwierdzone naruszenia. Nawet jeżeli przyjmie się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma być konsekwencją naruszenia art. 4 pkt 8 ustawy, w skardze kasacyjnej powoda brak stosownego wyводу, z którego wynikałoby, że naruszenie tego przepisu przez Sąd Apelacyjny jest ewidentne. W sprawach tego rodzaju, jak niniejsza, gdy naruszenie reguł konkurencji polega na nieuprawnionym wykorzystaniu siły rynkowej na jednym rynku do wywołania negatywnych skutków dla konkurencji na rynku powiązonym, istnieją co najmniej dwa rynki właściwe – rynek pozycji dominującej oraz rynek, na który oddziałuje zachowanie przedsiębiorcy posiadającego. Określenie rynku odbioru odpadów mianem rynku właściwego, w sytuacji gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że jest to rynek powiązany z rynkiem pozycji dominującej, nie stanowi zatem dostatecznej podstawy do uznania skargi kasacyjnej powoda za oczywiście uzasadnioną.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.